

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
השוחט את התרנגולת ומצא בה ביצים גמורות - מותרות לאכלן בחלב.	גופא: [ת"ק]											
אם היו מעורות בגידין - אסורות.	רבי יעקב :											
מאן תנא להא, דתנו רבנן:												
האוכל מנבלת עוף טהור, מן השלל של ביצים, מן העצמות, ומן הגידין, ומן הבשר שנתלש מן החי - טהור. מן האשכול של ביצים, מן הקורקבן ובני מעיין, או שהמחה את החלב וגמעו - טמא.	[תנו רבנן]											
מאן תנא מן השלל של ביצים טהור?												
דלא כרבי יעקב. דאי כרבי יעקב	רב יוסף:											
אם היו מעורות בגידין אסורות	האמר: [רבי יעקב]											
ממאי? דלמא עד כאן לא קאמר רבי יעקב התם אלא לענין אסורא, אבל לענין טומאה - לא.	אמר ליה אביי:											
וכי תימא: לענין טומאה נמי נגזור												
אפושי טומאה הוא, ואפושי טומאה מדרבנן לא מפשינן.												
מאן תנא מן האשכול של ביצים טמא?	איכא דאמרי:											
רבי יעקב היא	רב יוסף:											
אם היו מעורות בגידין - אסורות.	דאמר: [רבי יעקב]											
ממאי דאשכול מהנך דתליא באשכול? דלמא אשכול גופיה	אמר ליה אביי:											
וכי תימא: אשכול גופיה מאי למימרא?												
מידי דהוה אקורקבן ובני מעיין, דאף על גב דבשר נינהו, כיון דאיכא אינשי דלא אכלי - איצטריך לאשמועינן. הכא נמי, כיון דאיכא אינשי דלא אכלי - איצטריך לאשמועינן.												
כל שתשמישו ביום - נולד ביום, כל שתשמישו בלילה נולד בלילה, כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה - נולד בין ביום ובין בלילה.	תנו רבנן:											
כל שתשמישו ביום נולד ביום - זו תרנגולת												
כל שתשמישו בלילה נולד בלילה - זו עטלף												
כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה - אדם וכל דדמי ליה.												
כל שתשמישו ביום נולד ביום - זו תרנגולת.	אמר מר:											
למאי נפקא מינה?												
לכדרב מרי בריה דרב כהנא.												
בדק בקנה של תרנגולין מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה, ולמחר השכים ומצא בה ביצה - מותרת.	דאמר רב מרי בריה דרב כהנא:											
והלא בדק												
אימר: לא בדק יפה יפה. ואפילו בדק יפה - אימר: יצתה רובה וחזרה הואי, וכדרכי יוחנן.												
איני?												
בדק בקנה של תרנגולת מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה, ולמחר השכים ומצא בה ביצה - אסורה	והא אמר רבי יוסי בן שאול אמר רב:											
התם בדספנא מארעא.												
אי הכי, דרב מרי נמי אימא מארעא ספנא												
בדאיכא זכר בהדה.												
בדאיכא זכר נמי, אימא מארעא ספנא												

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

מקרא-key:

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
גמירי, כל היכא דאיכא זכר - לא ספנא מארעא.	רבינא:	!										
ועד כמה?		^										
כל היכא דשמעה קליה ביממא.	רב גמדיא משמיה דרב:	!										
עבד רב מרי עובדא עד שתין בתי.	[רב מרי]	■										
ואי איכא נהרא - לא עברא, ואי איכא מברא - עברא. ואי איכא מיצרא - לא עברא.		■										
הוה עובדא ועברא אמיצרא.		○										
במאי אוקימתא - בדספנא מארעא, מאי איריא בדק? כי לא בדק נמי?		ז										
כי לא בדק - אימא מאתמול הואי.		!										
אי הכי, כי בדק נמי, אימא יצתה רובה וחזרה היא, וכדרכי יוחנן		ז										
דרכי יוחנן לא שכיח.		!										
האי תומא שחיקא סכנתא לגלויא.	ואמר רבי יוסי בן שאול אמר רב:	■										
אומרים שאור בכזית.	בית שמאי:											■
מאי טעמייהו דבית שמאי?												^
אם כן לכתוב רחמנא חמץ, ולא בעי שאור, ואנא אמינא: ומה חמץ שאין חמוצו קשה - בכזית, שאור שחמוצו קשה לא כל שכן? שאור דכתב רחמנא למה ליי? לומר לך: שיעורו של זה לא כשיעורו של זה.	[בית שמאי]											!
ובית הלל:												ז
צריכי דאי כתב רחמנא שאור, הוה אמינא: משום דחמוצו קשה, אבל חמץ דאין חמוצו קשה - אימא לא, צריכא. ואי כתב רחמנא חמץ - משום דראוי לאכילה, אבל שאור שאין ראוי לאכילה אימא לא, צריכא.	[בית הלל]											!
ובית שמאי לית להו דרבי זירא?												ז
פתח הכתוב בשאור וסיים בחמץ, לומר לך: זהו שאור זהו חמץ	דאמר רבי זירא:											ז
לענין אכילה כולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - לענין ביעור.												!
לא ילפינן ביעור מאכילה	בית שמאי סברי:	◆	■	!								!
ילפינן ביעור מאכילה.	בית הלל סברי:	◆	■	!								!
מחלוקת לענין ביעור, אבל לענין אכילה - דברי הכל זה וזה בכזית.	אתמר נמי, אמר רבי יוסי בר חנינא:											■
(שמות יג) ולא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאור, זהו מחלוקת שבין בית שמאי ובית הלל	תניא נמי הכי:											■
שאור בכזית וחמץ בככותבת	שבית שמאי אומרים:	◆	■	■								!
זה וזה בכזית.	בית הלל אומרים:	◆	■	■								!
השוחט חיה ועוף ביום טוב וכו'.												■
השוחט דיעבד - אין, לכתחלה - לא												!
ובית הלל אומרים: לא ישחוט	אימא סיפא: [בית הלל]											ז
מכלל דתנא קמא סבר ישחוט												ז
הא לא קשיא לא ישחוט ויכסה קאמר.												!
ומודים שאם שחט שיחפור בדקר ויכסה	אימא סיפא:											ז
מכלל, דרישא לאו דיעבד הוא												ז

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכי קאמר: השוחט שבא לימלך, כיצד אומר לו? בית שמאי אומרים, אומר לו: שחוט, חפור, וכסה.	רבה: [בית שמאי]											◇
לא ישחוט אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום.	[בית הלל]											◇
הכי קאמר: השוחט שבא להמלך כיצד אומר לו? בית שמאי אומרים, אומר לו: לך חפור שחוט וכסה	רב יוסף: [בית שמאי]											◇
לא ישחוט אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום.	[בית הלל]											◇
לימא, מר ורבה בדרכי זירא אמר רב קא מפלגיתו?	אביי לרב יוסף:											◇
השוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה, שנאמר (ויקרא יז) ושפך את דמו וכסוה בעפר, עפר לא נאמר, אלא בעפר, מלמד שהשוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה	דאמר רבי זירא אמר רב:											◇
דמר אית ליה דרבי זירא, ורבה לית ליה דרבי זירא?												◇
בין לדידי בין לרבה אית לן דרבי זירא, והכא בהא קא מפלגינן:	אמר ליה: [רב יוסף]											◇
אי איכא עפר למטה - אין, אי לא - לא, חיישין דלמא ממליך ולא שחיט.	רבה סבר:											◇
הא עדיפא, דאי לא שרית ליה אתי לאמנועי משמחת יום טוב.	ולדידי: [רב יוסף]											◇
ומודים שאם שחט שיהפור בדקר ויכסה.												◇
והוא שיש לו דקר נעוץ מבעוד יום.	רבי זריקא אמר רב יהודה:											◇
והא קא עביד כתישה?												◇
רעב חייא בר אשי אמר רב:												◇
והא קא עביד גומא?												◇
כדרבי אבא												◇
החופר גומא בשבת ואינו צריך אלא לעפרה - פטור עליה.	דאמר רבי אבא:											◇
שאפר כירה מוכן הוא.												◇
אפר כירה מאן דכר שמייה?												◇
הכי קאמר: ואפר כירה מוכן הוא.	רבה:											◇
לא שנו אלא שהוסק מערב יום טוב, אבל הוסק ביום טוב - אסור. ואם ראוי לצלות בו ביצה - מותר.	רב יהודה אמר רב:											◇
כשאמרו אפר כירה מוכן הוא, לא אמרו אלא שהוסק מערב יום טוב, אבל הוסק ביום טוב - אסור ואם ראוי לצלות בו ביצה - מותר.	תניא נמי הכי:											◇
הכניס עפר לגנתו ולחורבתו - מותר לכסות בו.												◇
מכניס אדם מלא קופתו עפר ועושה בה כל צרכו.	ואמר רב יהודה:											◇
והוא שייחד לו קרן זוית.	דרש מר זוטרא משמיה דמר זוטרא רבה:											◇
כוי אין שוחטין אותו ביום טוב, ואם שחטו - אין מכסין את דמו.	מיתבי:											◇
ואי איתא - לכסייה כדרב יהודה?												◇
ולטעמיך, לכסייה באפר כירה או בדקר נעוץ אלא - דלית ליה, הכא נמי - דלית ליה.												◇
אי הכי, מאי איריא ספק? אפילו ודאי נמי לא												◇
לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא ודאי דלא לשחוט, אבל ספק - אימא משום שמחת יום טוב לשחוט, ולא לכסייה - קא משמע לן.												◇
ואם שחטו - אין מכסין את דמו	והא מדקתני סיפא:											◇
מכלל בדאית ליה עסקינן												◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אפר כירה מוכן לוודאי ואין מוכן לספק.	אלא אמר רבה:											◇	ה:	
לספק מאי טעמא לא - דקא עביד גומא, ודאי נמי קא עביד גומא		?											ה:	
אלא כדרבי אבא		!											ה:	
הכא נמי כדרבי אבא		?											ה:	
אלא: ספק מאי טעמא		?											ה:	
דלמא עביד כתישה		!											ה:	
ודאי נמי - נגזור משום כתישה		?											ה:	
ודאי כי קא עביד כתישה - אתי עשה ודחי את לא תעשה.		!										◇	ה:	
אימר דאמרינן אתי עשה ודחי את לא תעשה כגון מילה בצרעת, אי נמי סדין בציצית, דבעידנא דקא מעקר לאו - קא מוקים לעשה, הכא, בעידנא דקא מעקר לאו - לא מוקים עשה		?										◇	ה:	
הא לא קשיא דבהדי דכתיש קא מכסי.		!											ה:	
סוף סוף, יום טוב עשה ולא תעשה הוא, ואין עשה דוחה את לא תעשה ועשה		?										◇	ה:	
אפר כירה דעתו לוודאי, ואין דעתו לספק.	אלא אמר רבא:											!	ה:	
ואודא רבא לטעמיה		■											ה:	
הכניס עפר לכסות בו צואה - מותר לכסות בו דם צפור, דם צפור - אסור לכסות בו צואה.	דאמר רבא:	■	◆										◇	ה:
אפילו הכניס עפר לכסות בו דם צפור - מותר לכסות בו צואה.	נהרבלאי אמרי:	■	◆										◇	ה:
פליגי בה רבי יוסי בר חמא ורבי זירא, ואמרי לה: רבא בריה דרב יוסף בר חמא ורבי זירא.	אמרי במערבא:	■											ה:	
כוי הרי הוא כצואה	חד אמר: [רבי יוסי בר חמא/רבי זירא] [רבא בריה דרב יוסף בר חמא/רבי זירא]	◆	■										◇	ה:
כוי אינו כצואה.	וחד אמר: [רבי יוסי בר חמא/רבי זירא] [רבא בריה דרב יוסף בר חמא/רבי זירא]	◆	■										◇	ה:
תסתיים דרבא הוא דאמר כוי הרי הוא כצואה		■											◇	ה:
הכניס עפר לכסות בו צואה - מותר לכסות בו דם צפור, דם צפור - אסור לכסות בו צואה	דאמר רבא:	■	■										ה:	
תסתיים.		■											ה:	
כוי היינו טעמא דלא מכסינן - גזירה משום התרת חלבו.	רמי בריה דרב ייבא:											!	◇	ה:
אי הכי, אפילו בחול נמי		?											ה:	
בחול אמרי: לנקר חצרו הוא צריך.		!											ה:	
שחט באשפה מאי איכא למימר? בא לימלך מאי איכא למימר?		?											ה:	
אלא: בחול אי נמי מספקא - אמרי ליה רבנן: זיל טרח וכסי. ביום טוב, אי מספקא - מי אמרי ליה רבנן זיל טרח וכסי?		!											◇	ה:
לא כוי בלבד אמרו, אלא אפילו שחט בהמה חיה ועוף ונתערבו דמן זה בזה - אסור לכסותו ביום טוב.	תני רבי זירא:		■										◇	ה:
לא שנו אלא שאין יכול לכסותו בדקירה אחת, אבל יכול לכסותו בדקירה אחת - מותר.	רבי יוסי בר יאסיניאה:		■										◇	ה:
פשיטא		?											ה:	
מהו דתימא: נגזר דקירה אחת אטו שתי דקירות, קא משמע לן.		!											◇	ה:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שחט צפור מערב יום טוב - אין מכסין אותו ביום טוב, גלגל עיסה מערב יום טוב - מפריש ממנה חלתה ביום טוב.	רבה:								◆	■	◇	ח.	
אפילו גלגל עיסה מערב יום טוב - אין מפריש ממנה חלתה ביום טוב.	אבהו דשמואל:								◆	■	◇	ט.	
לימא פליגא דשמואל אדאבהו?									?			ט.	
חלת חוצה לארץ אוכל והולך ואחר כך מפריש	דאמר שמואל:								■	?	◇	ט.	
מי לא מודה שמואל שאם קרא עליה שם שאסורה לזרים?	רבא:								■		◇	ט.	
אין מוליכין את הסולם משובך לשובך, אבל מטהו מחלון לחלון	בית שמאי:								◆	■		ט.	
מתירין.	בית הלל:								◆	■		ט.	
מחלוקת ברשות הרבים	רב חנן בר אמי:									■	◇	ט.	
הרואה אומר: להטיח גגו הוא צריך	דבית שמאי סברי:								◆	■	◇	ט.	
שובכו מוכיח עליו.	בית הלל סברי:								◆	■	◇	ט.	
אבל ברשות היחיד - דברי הכל מותר.	[דברי הכל]									■		ט.	
איני?									?			ט.	
כל מקום שאסרו חכמים מפני מראית העין - אפילו בחדרי חדרים אסור	והא אמר רב יהודה אמר רב:								■	?	◇	ט.	
תנאי היא									!			ט.	
שוטחן בחמה אבל לא כנגד העם	דתניא: [ת"ק]								◆	■	!	◇	ט.
אוסרין.	רבי אלעזר ורבי שמעון:								◆	■	!	◇	ט.
מחלוקת ברשות היחיד: דבית שמאי אית להו דרב יהודה אמר רב, ובית הלל לית להו דרב יהודה אמר רב, אבל ברשות הרבים - דברי הכל אסור.	איכא דאמרי, אמר רב חנן בר אמי:									■	◇	ט.	
לימא רב דאמר כבית שמאי?										?	◇	ט.	
תנאי היא									!			ט.	
שוטחן בחמה אבל לא כנגד העם	דתניא: [ת"ק]								◆	■	!	◇	ט.
אוסרין.	רבי אלעזר ורבי שמעון:								◆	■	!	◇	ט.
מתניתין דלא כי האי תנא.										■	◇	ט.	
מודים בית שמאי ובית הלל שמוליכין את הסולם משובך לשובך. לא נחלקו אלא להחזיר	דתניא, אמר רבי שמעון בן אלעזר:									■	◇	ט.	
אין מחזירין	שבית שמאי אומרים:								◆	■	■	◇	ט.
אף מחזירין.	ובית הלל אומרים:								◆	■	■	◇	ט.
במה דברים אמורים - בסולם של שובך, אבל בסולם של עליה דברי הכל אסור.	רבי יהודה:									■	◇	ט.	
מטהו מחלון לחלון.	רבי דוסא:									■	◇	ט.	
אף מדדין בו.	אחרים אומרים משום רבי דוסא:									■	◇	ט.	
בני רבי חייא נפוק לקרייתא.										○	◇	ט.	
כלום מעשה בא לידכם?	כי אתו אמר להו אבהוון: [רבי חייא]									^		ט.	
סולם בא לדינו, והתרנוהו.	אמרו לו: [בני רבי חייא]								!		◇	ט.	
צאו ואסרו מה שהתרתם.	אמר להם: [רבי חייא]								■		◇	ט.	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>key-מקרא:</p>	

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מדקא אמר רבי יהודה בסולם של עליה לא פליגי - מכלל דתנא קמא סבר פליגי.	אינהו סבור: [בני רבי חייא]											◇
ולא היא, רבי יהודה טעמיה דתנא קמא קא מפרש.												◇
ממאי												^
מוליכין את הסולם משובך לשובך.	מדקתני:											!
ואי סלקא דעתך בסולם של עליה פליגי, האי מוליכין את הסולם משובך לשובך? מוליכין את הסולם לשובך מבני ליה - אלא לאו הכי קאמר: של שובך - אין, של עליה - לא.												!
ואידך												?
מי קתני סולם של שובך? משובך לשובך קתני, ואפילו לכמה שובכין.	[בני רבי חייא]											◇
הטוי סולם של עליה בא לדינו, והתרנוהו.	איכא דאמרי: אמרו לו: [בני רבי חייא]											!
צאו ואסרו מה שהתרם.	אמר להם: [רבי חייא]											■
ולא היא, מאי דקא אסר תנא קמא - קא שרי רבי דוסא.	אינהו סבור: [בני רבי חייא]											■
אבל מטהו מחלון לחלון וכו'.												■
אלמא, גבי שמחת יום טוב בית שמאי לחומרא ובית הלל לקולא.												■
השוחט היה ועוף ביום טוב, בית שמאי אומרים: יחפור בדקר ויכסה	ורמינהי: [בית שמאי]											◇
לא ישחוט אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום	[בית הלל]											◇
מחלפת השיטה.	רבי יוחנן:											!
ממאי? דלמא עד כאן לא קאמרי בית שמאי התם אלא היכא דאיכא דקר נעוץ, אבל היכא דליכא דקר נעוץ - לא.												◇
ואי נמי: עד כאן לא קאמרי בית הלל הכא אלא דשובכו מוכיח עליו, אבל התם לא												◇
אלא, אי קשיא הא קשיא:												◇
לא יטול אלא אם כן נענע מבעוד יום	בית שמאי:											◇
עומד ואומר זה וזה אני נוטל.	בית הלל:											◇
אלמא: גבי שמחת יום טוב בית שמאי לחומרא ובית הלל לקולא												■
השוחט היה ועוף ביום טוב	ורמינהי:											?
מחלפת השיטה.	רבי יוחנן:											!
ודלמא לא היא עד כאן לא אמרי בית שמאי אלא היכא דאיכא דקר נעוץ, אבל היכא דליכא דקר נעוץ - לא												?
אי נמי: עד כאן לא קאמרי בית הלל הכא אלא כיון דמוקצה הוא, בעומד ואומר זה וזה אני נוטל סגי, אבל התם - לא.												◇
אלא, אי קשיא הא קשיא:												◇
אין נוטלין את העלי לקצב עליו בשר	בית שמאי:											◇
מתירין.	בית הלל:											◇
אלמא: גבי שמחת יום טוב בית שמאי לחומרא ובית הלל לקולא												■
השוחט היה ועוף בית שמאי וכו'	ורמינהי:											?

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>key-מקרא:</p>	

ביצה-ביצה	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מוחלפת השיטה.	רבי יוחנן:												
ממאי? דלמא לא היא עד כאן לא קאמרי בית שמאי התם אלא היכא דאיכא דקר נעוץ, אבל היכא דליכא דקר נעוץ - לא.													
אי נמי: עד כאן לא קאמרי בית הלל הכא אלא דאיכא תורת כלי עליו, אבל התם - לא.													
אלא, אי קשיא הא קשיא:													
אין נותנין את העור לפני הדורסן, ולא יגביהנו אלא אם כן יש עליו כזית בשר	בית שמאי:												
מתירין.	בית הלל:												
אלמא: גבי שמחת יום טוב בית שמאי לחומרא ובית הלל לקולא													
השוחט חיה ועוף ביום טוב וכו'.	ורמינהו:												
אמר רבי יוחנן: מוחלפת השיטה.	רבי יוחנן:												
ממאי? דלמא לא היא עד כאן לא קאמרי בית שמאי התם אלא היכא דאיכא דקר נעוץ, אבל היכא דליכא דקר נעוץ - לא.													
אי נמי: עד כאן לא קאמרי בית הלל הכא אלא דחזי למזוג עלויה, אבל התם - לא.													
אלא, אי קשיא הא קשיא:													
אין מסלקין את התריסין ביום טוב	בית שמאי:												
מתירין אף להחזיר	בית הלל:												
אלמא: גבי שמחת יום טוב בית שמאי לחומרא ובית הלל לקולא													
השוחט חיה ועוף ביום טוב וכו'.	ורמינהו:												
בשלמא בית שמאי אבית שמאי לא קשיא, התם - דאיכא דקר נעוץ, הכא - ליכא דקר נעוץ.													
אלא בית הלל אבית הלל קשיא													
מוחלפת השיטה.	רבי יוחנן:												
דילמא לא היא עד כאן לא קאמרי בית הלל הכא אלא משום דאין בנין בכלים ואין סתירה בכלים, אבל התם - לא.													
לא יטול אלא אם כן נענע מבעוד יום	בית שמאי:												
עומד ואומר זה זה אני נוטל.	בית הלל:												
מחלוקת בברכה ראשונה	רב חנן בר אמי:												
גזרינן דלמא אתי לאמלוכי	דבית שמאי סברי:												
לא גזרינן.	ובית הלל סברי:												
אבל בברכה שניה - דברי הכל בעומד ואומר זה זה אני נוטל סגיא.	[דברי הכל]												
ובית הלל, למה ליה למימר זה זה אני נוטל? לימא מכאן אני נוטל למחר													
וכי תימא: בית הלל לית להו ברירה													
המת בבית ולו פתחים הרבה - כולן טמאים, נפתח אחד מהן - הוא טמא וכולן טהורים. חשב להוציאו באחד מהן, או בחלון שיש בו ארבעה על ארבעה - מצלת על כל הפתחים כולן.	והתנן:												
והוא שחשב להוציאו עד שלא ימות המת	בית שמאי:												
אף משימות המת.	בית הלל:												

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

מקרא-key:

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	הא אתמר עלה, אמר רבה:											
לטהר את הפתחים מכאן ולהבא.	וכן אמר רבי אושעיא:											
מכאן ולהבא - אין, למפרע - לא.	רבה:											
לעולם למפרע, והכא היינו טעמא: דלמא מטלטל ושביק, מטלטל ושביק, וקא מטלטל מידי דלא חזי ליה.	והא אמרת בעומד ואומר זה וזה אני נוטל סגי?											
הני מילי מערב יום טוב, אבל ביום טוב אסור, דזימנין דמשתכחי שמנים כחושים, וכחושים שמנים, וקמטלטל מידי דלא חזי ליה. אי נמי זימנין דמשתכחי כלהו כחושים, ושביק להו, ואתי לאמנועי משמחת יום טוב.												
זמן שחורים ומצא לבנים, לבנים ומצא שחורים, שנים ומצא שלשה - אסורים.												
שלשה ומצא שנים - מותרים.												
בתוך הקן ומצא לפני הקן - אסורין, ואם אין שם אלא הם - הרי אלו מותרים.												
פשיטא												
הכא במאי עסקינן - כגון שזמן שחורים ולבנים, והשכים ומצא שחורים במקום לבנים, ולבנים במקום שחורים. מהו דתימא: הני אינהו נינהו, ואתהפוכי אתהפוך, קא משמע לן: הנך אזדו לעלמא, והני אחריני נינהו.	רבה:											
לימא מסייע ליה לרבי חנינא												
רוב וקרוב - הלך אחר הרוב.	דאמר רבי חנינא:											
בדף	כדאמר אביי:											
הכא נמי בדף.												
שנים ומצא שלשה אסורין.												
מה נפשך, אי אחריני נינהו - הא אחריני נינהו, ואי לא אחריני נינהו - הא איכא חד דמערב בהו.												
שלשה ומצא שנים מותרין.												
מאי טעמא?												
הני אינהו נינהו, וחד מנייהו אזל לעלמא.												
לימא מתניתין רבי היא ולא רבנן												
הניח מנה ומצא מאתים - חולין ומעשר שני מעורבין זה בזה, דברי רבי.	דתינא: [רבי]											
הכל חולין.	חכמים:											
הניח מאתים ומצא מנה - מנה מונח ומנה מוטל, דברי רבי.	[רבי]											
הכל חולין.	חכמים:											
אפילו תימא רבנן												
שאני גוזלות הואיל ועשוין לדדות.	הא אתמר עלה, רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרוייהו:											
ולמה לי לשנויי עלה שאני גוזלות הואיל ועשוין לדדות?												
והא אתמר עלה דההיא דרבי יוחנן ורבי אלעזר:												
בשני כיסין מחלוקת, אבל בכיס אחד - דברי הכל חולין.	חד אמר: [רבי יוחנן/רבי אלעזר]											
בכיס אחד מחלוקת, אבל בשני כיסין - דברי הכל מנה מונח ומנה מוטל.	וחד אמר: [רבי יוחנן/רבי אלעזר]											

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>key-מקרא:</p>	

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
שלמא למאן דאמר בשני כיסין מחלוקת - היינו דאיצטריך לשנויי הכא שאני גוזלות הואיל ועשוין לדדות. אלא למאן דאמר בכיס אחד מחלוקת, אבל בשני כיסין - דברי הכל מנה מונח ומנה מוטל, השתא למה לי לשנויי עלה? הא אמרת בשני כיסין לא פליגי												י.
הכא בגוזלות מקושרים וכיסים מקושרים עסקינן. גוזלות - מנתחי אהדדי, כיסין - לא מנתחי אהדדי.	רב אשי:											י.
כיסין נמי, זמנין דמתעכל קטרייהו.	ורבי אמר לך:											י.
בתוך הקן ומצא לפני הקן אסורין.												יא.
לימא מסייע ליה לרבי חנינא												יא.
רוב וקרוב - הלך אחר הרוב.	דאמר רבי חנינא:											יא.
בדף.	אביי:											יא.
בשני קנין זו למעלה מזו עסקינן. ולא מבעיא מזו עסקינן. ולא מבעיא זמן בתחתונה ולא זמן בעליונה, ומצא בתחתונה ולא מצא בעליונה - דאסירן, דאמרינן: הנך אזלו לעלמא, והנך אשתרובי אשתרובי ונחות. אלא אפילו זמן בעליונה ולא זמן בתחתונה, ובא ומצא בעליונה ולא מצא בתחתונה - הנך נמי אסירי, דאמרינן: הנך אזלו לעלמא, והנך סרוכי סריך וסליקו.	רבא:											יא.
ואם אין שם אלא הן הרי אלו מותרין.												יא.
היכי דמי?												יא.
אילימא במפורחין												יא.
איכא למימר: הנך אזלו לעלמא והני אחריני נינהו												יא.
אלא במדדין.												יא.
אי דאיכא קן בתוך חמשים אמה - אדווי אדדו, ואי דליכא קן בתוך חמשים אמה - פשיטא דמותרין												יא.
כל המדדה - אין מדדה יותר מחמשים אמה	דאמר מר עוקבא בר חמא:											יא.
לעולם דאיכא קן בתוך חמשים אמה, וכגון דקיימא בקרן זוית. מהו דתימא: אדווי אדדו, קא משמע לן: כל היכא דמדדה והדר חזי לקניה - מדדה, ואי לא - לא מדדה.												יא.
אין נוטלים את העלי לקצב עליו בשר	בית שמאי:											יא.
מתירין.	בית הלל:											יא.
אין נותנין את העור לפני הדורסן, ולא יגביהנו, אלא אם כן יש עמו כזית בשר.	בית שמאי:											יא.
מתירין.	בית הלל:											יא.
ושוין שאם קצב עליו בשר - שאסור לטלטלו.	תנא:											יא.
מחלוקת בעלי, אבל בתברא גרמי - דברי הכל מותר.	אביי:											יא.
פשיטא, עלי תנן												יא.
מהו דתימא: הוא הדין דאפילו תברא גרמי נמי, והאי דקתני עלי - להודיעך כחן דבית הלל, דאפילו דבר שמלאכתו לאיסור נמי שרו, קא משמע לן.												יא.
לא נצרכא אלא אפילו תברא גרמי חדתי. מהו דתימא: ממלך ולא תבר עלה, קא משמע לן.	איכא דאמרי, אמר אביי:											יא.
ובית שמאי לא חיישי לאמלוכי?												יא.
אין מוליכין טבח וסכין אצל בהמה, ולא בהמה אצל טבח וסכין	והתניא, בית שמאי:											יא.
מוליכין זה אצל זה.	בית הלל:											יא.
אין מוליכין תבלין ומדוך אצל מדוכה, ולא מדוכה אצל תבלין ומדוך.	בית שמאי:											יא.
מוליכין זה אצל זה	בית הלל:											יא.

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכי השתא? בשלמא בהמה - אתי לאמלוכי, דאמר: נשבק האי בהמה כחושה, ומייתנא בהמה אחריתי דשמינה מינה. קדרה נמי אתי לאמלוכי, דאמר: נשבק האי קדרה דבעיא תבלין, ומייתנא אחריתי דלא בעיא תבלין. הכא מאי איכא למימר - ממלך ולא תבר? כיון דשחטה - לתבירא קיימא.												!
אין נותנין את העור.	בית שמאי:											
ושוין שמולחין עליו בשר לצלי.	תנא:											
לא שנו אלא לצלי, אבל לקדרה - לא.	אביי:											
פשיטא, לצלי תנן												!
הא קא משמע לן: דאפילו לצלי כעין קדרה אסור.												
אין מולחין את החלבים ואין מהפכין בהן.	תנו רבנן:											
שוטחן ברוח על גבי יתדות.	משום רבי יהושע אמרו:											
הלכה כרבי יהושע.	רב מתנה:											
אין הלכה כרבי יהושע.	איכא דאמרי, אמר רב מתנה:											
בשלמא למאן דאמר הלכה כרבי יהושע - אצטריך, סלקא דעתך אמינא: יחיד ורבים הלכה כרבים - קא משמע לן: הלכה כיוחיד. אלא למאן דאמר אין הלכה, פשיטא יחיד ורבים הלכה כרבים												
מהו דתימא: מסתבר טעמיה דרבי יהושע, דאי לא שרית ליה ממנע ולא שחיט, קא משמע לן.												
ומאי שנא מעור לפני הדורסן?												
התם לא מוכחא מלתא, משום דחזי למזגא עליה. הכא אתי למימר: מאי טעמא שרו לי רבנן - כי היכי דלא לסרח, מה לי למשטחינהו מה לי לממלחינהו.												
מולח אדם כמה חתיכות בשר בבת אחת, אף על פי שאינו צריך אלא להתיכה אחת.	רב יהודה אמר שמואל:											
מערים ומלח גרמא גרמא.	רב אדא בר אהבה:											
אין מסלקין את התריסין ביום טוב	בית שמאי:											
מתירין אף להחזיר.	בית הלל:											
מאי תריסין?												
תריסי חנויות.	עולא:											
שלשה דברים התירו סופן משום תחלתן, ואלו הן: עור לפני הדורסן, ותריסי חנויות, וחזרת רטיה במקדש.	ואמר עולא:											
אף הפותח חביתו ומתחיל בעיסתו על גב הרגל, ואליבא דרבי יהודה	ורחבא אמר רבי יהודה:											
יגמור.	דאמר: [רבי יהודה]											
עור לפני הדורסן												
תנינא												
מהו דתימא: טעמייהו דבית הלל משום דחזי למזגא עליהו, ואפילו מערב יום טוב נמי, קא משמע לן: התירו סופן משום תחלתן דיום טוב - אין, דערב יום טוב - לא.												
תריסי חנויות												
מתירין אף להחזיר	נמי תנינא: [בית הלל]											
מהו דתימא: טעמייהו דבית הלל משום דאין בנין בכלים ואין סתירה בכלים, ואפילו דבתים נמי, קא משמע לן: התירו סופן משום תחלתן, דחנויות - אין, דבתים - לא.												
חזרת רטיה במקדש												

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	נמי תנינא:											
מחזירין רטיה במקדש אבל לא במדינה	מהו דתימא: טעמא מאי - משום דאין שבות במקדש, אפילו כהן דלאו בר עבודה הוא, קא משמע לן: התירו סופן משום תחלתן דבר עבודה - אין, דלאו בר עבודה - לא.											
פוחת את חביתו	[רחבא - רבי יהודה]											
הפוחת את חביתו ומתחיל בעיסתו על גב הרגל, רבי יהודה אומר: יגמור	נמי תנינא: [רבי יהודה]											
לא יגמוך	חכמים:											
מהו דתימא: טומאת עם הארץ ברגל כטהרה שוויה רבנן, ואף על גב דלא התחיל נמי, קא משמע לן: התירו סופן משום תחלתן, התחיל - אין, לא התחיל - לא.												
ועולא מאי טעמא לא אמר הא?												
בפלוגתא לא קא מיירי.												
הנך נמי פלוגתא נינהו												
בית שמאי במקום בית הלל אינה משנה.												
מתניתין דלא כי האי תנא												
מודים בית שמאי ובית הלל שמסלקין את התריסין ביום טוב, לא נחלקו אלא להחזיר.	דתניא, אמר רבי שמעון בן אלעזר:											
אין מחזירין	שבית שמאי אומרים:											
אף מחזירין.	בית הלל אומרים:											
במה דברים אמורים - בשיש להן ציר, אבל אין להן ציר - דברי הכל מותר.												
במה דברים אמורים - בשאין להן ציר, אבל יש להן ציר - דברי הכל אסור	והתניא:											
בשיש להן ציר מן הצד - דברי הכל אסור, אין להן ציר כל עיקר - דברי הכל מותר, כי פליגי - בשיש להן ציר באמצע.	אביי:											
גזרינן ציר באמצע אטו ציר מן הצד	מר סבר: [בית שמאי]											
לא גזרינן.	ומר סבר: [בית הלל]											
אין מוציאין לא את הקטן, ולא את הלולב, ולא את ספר תורה לרשות הרבים.	בית שמאי											
מתירין.	בית הלל:											
השוחט עולת נדבה ביום טוב לוקה.	תני תנא קמיה דרבי יצחק בר אבדימי:											
דאמר לך מני - בית שמאי היא	אמר ליה: [רבי יצחק בר אבדימי]											
לא אמרינן מתוך שהותרה הוצאה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך.	דאמרי: [בית שמאי]											
דאי בית הלל												
מתוך שהותרה הוצאה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך.	הא אמרי: [בית הלל]											
הכא נמי, מתוך שהותרה שחיטה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך.												
ממאי דבית שמאי ובית הלל בהא פליגי? דלמא בערוב והוצאה לשבת ואין ערוב והוצאה ליום טוב קא מפילגי?	מתקיף לה רבה:											
ערוב הוצאה לשבת וערוב הוצאה ליום טוב	מר סבר: [בית שמאי]											
ערוב הוצאה לשבת, ואין ערוב הוצאה ליום טוב, כדכתיב (ירמיהו יז) ולא תוציאו משא מבתיכם ביום השבת, בשבת - אין, ביום טוב - לא.	ומר סבר: [בית הלל]											

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>key-מקרא:</p>	

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מ'מרא	מלקיף לה רב יוסף:											◇
אלא מעתה ליפלו באבנים	[רב יוסף]											◇
אלא, מדלא מפלגי באבנים, שמע מינה: בהוצאה שלא לצורך פליגי.	ואף רבי יוחנן סבר:											◇
במתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך פליגי.	דתני תנא קמיה דרבי יוחנן:											◇
המבשל גיד הנשה בחלב ביום טוב ואכלו - לוקה חמש. לוקה משום מבשל גיד, ולוקה משום אוכל גיד, ולוקה משום מבשל בשר בחלב, ולוקה משום אוכל בשר בחלב, - ולוקה משום הבערה.	אמר ליה: [רבי יוחנן]											◇
פוק תני לברא' הבערה ובשול אינה משנה. ואם תמצא לומר משנה - בית שמאי היא	לא אמרינן מתוך שהותרה הוצאה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך											◇
לא אמרינן מתוך שהותרה הוצאה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך	הכא נמי לא אמרינן מתוך שהותרה הבערה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך.											◇
הכא נמי, מתוך שהותרה הבערה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך.	דאי בית הלל											◇
מתוך שהותרה הוצאה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך	כיון דאמרי: [בית הלל]											◇
הכא נמי, מתוך שהותרה הבערה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך.	אין מוליכין חלה ומתנות לכהן ביום טוב, בין שהורמו מאמש בין שהורמו מהיום.											◇
מתירין.	בית שמאי:											◇
בית הלל:	מתירין.											◇
אמר להם בית שמאי:	גזרה שוה: חלה ומתנות - מתנה לכהן, ותרומה - מתנה לכהן, כשם שאין מוליכין את התרומה - כך אין מוליכין את המתנות.											◇
אמר להם בית הלל:	לא, אם אמרתם בתרומה - שאינו זכאי בהרמתה, תאמרו במתנות שזכאי בהרמתן?											◇
קא סלקא דעתך: שהורמו מהיום ושנשחטו מהיום, ושהורמו מאמש ושנשחטו מאמש.	מני מתניתין?											◇
לא רבי יוסי, ולא רבי יהודה, אלא אחרים.	לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על המתנות שהורמו מערב יום טוב שמוליכין עם המתנות שהורמו מהיום ושנשחטו מהיום. לא נחלקו אלא להוליכן בפני עצמן											◇
בית שמאי אומרים:	אין מוליכין											◇
בית הלל אומרים:	מוליכין.											◇
וכך היו בית שמאי דנין:	חלה ומתנות מתנה לכהן ותרומה מתנה לכהן, כשם שאין מוליכין את התרומה - כך אין מוליכין את המתנות.											◇
אמר להם בית הלל:	לא, אם אמרתם בתרומה שאינו זכאי בהרמתה, תאמרו במתנות שזכאי בהרמתן?											◇
רבי יוסי:	לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על המתנות שמוליכין, לא נחלקו אלא על התרומה											◇
בית שמאי אומרים:	אין מוליכין											◇
בית הלל אומרים:	מוליכין.											◇
וכך היו בית הלל דנין:	חלה ומתנות מתנה לכהן, ותרומה מתנה לכהן. כשם שמוליכין את המתנות - כך מוליכין את התרומה.											◇
אמר להם בית שמאי:	לא, אם אמרתם במתנות - שזכאי בהרמתן, תאמרו בתרומה שאין זכאי בהרמתה?											◇
אחרים:	לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על התרומה שאין מוליכין, לא נחלקו אלא על המתנות.											◇
בית שמאי אומרים:	אין מוליכין											◇
בית הלל אומרים:	מוליכין.											◇
לימא אחרים היא ולא רבי יהודה	מי קתני שהורמו מהיום ושנשחטו מהיום? שהורמו קתני, ולעולם שחיטתן מאמש.											◇
רבא:												◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מי שהיו לו חבילי תלתן של טבל הרי זה כותש ומחשב כמה זרע יש בהן, ומפריש על הזרע ואינו מפריש על העץ.	מיתבי:							◊				
מאי לאו - טבל טבול של תרומה								◊				
לא, טבל טבול של תרומת מעשר, וכדרכי אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש.								◊				
מעשר ראשון שהקדימו בשבלין - שמו טובלו לתרומת מעשר.	דאמר רבי אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש:							◊				
כותש למה ליה? לימא ליה: כי היכי דיהבו ליה - הכי יהיבנא לך								◊				
קנסא.	רבא:							◊				
בן לוי שנתנו לו שבלין במעשרותיו - עושה אותן גורן, ענבים - עושה אותן יין. זיתים - עושה אותן שמן ומפריש עליהם תרומת מעשר, ונותן לכהן. שכשם שתרומה גדולה אינה ניטלת אלא מן הגורן ומן היקב, כך תרומת מעשר אינה ניטלת אלא מן הגורן ומן היקב.	תניא נמי הכי:							◊				
מחשב? הא מדידה בעי								◊				יג:
הא מני - אבא אלעזר בן גימל היא.								◊				יג:
(במדבר יח) ונחשב לכם תרומתכם - בשתי תרומות הכתוב מדבר, אחת תרומה גדולה ואחת תרומת מעשר. כשם שתרומה גדולה ניטלת באומד ובמחשבה - כך תרומת מעשר ניטלת באומד ובמחשבה.	דתניא, אבא אלעזר בן גימל:							◊				יג:
מעשר ראשון שהקדימו בשבלין - שמו טובלו לתרומת מעשר.	גופא, אמר רבי אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש:							◊				יג:
מאי טעמא?								◊				יג:
הואיל ויצא עליו שם מעשר.	רבא:							◊				יג:
מעשר ראשון שהקדימו בשבלין - פטור מתרומה גדולה, שנאמר (במדבר יח) והרמתם ממנו תרומת ה' מעשר מן המעשר, מעשר מן המעשר אמרתי לך, ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן המעשר.	רבי שמעון בן לקיש:							◊				יג:
אי הכי, אפילו הקדימו בכרי נמי	רב פפא לאביי:							◊				יג:
עליך אמר קרא (במדבר יח) מכל מתנותיכם תרמו את כל תרומת ה'.	אמר ליה: [אביי]							◊				יג:
ומה ראית?	[רב פפא]							◊				יג:
האי אדגן, והאי לא אדגן.	[אביי]							◊				יג:
המקלף שעוריו מקלף אחת ואוכל, ואם קלף ונתן לתוך ידו - חייב.	תנן התם:							◊				יג:
וכן לשבת.	רבי אלעזר:							◊				יג:
איני? והא רב מקלפא ליה דביתהו כסי, כסי, ורבי חייא מקלפא ליה דביתהו כסי, כסי?								◊				יג:
אלא, אי אתמר אסיפא אתמר:								◊				יג:
המולל מלילות של חטים - מנפה על יד, על יד, ואוכל, ואם נפח ונתן לתוך חיקו - חייב.	[סיפא]							◊				יג:
וכן לשבת.	רבי אלעזר:							◊				יג:
ורישא, למעשר - אין, לשבת לא? ומי איכא מידי דלענין שבת לא הוי גמר מלאכה, ולמעשר הוי גמר מלאכה?	מתקיף לה רבי אבא בר ממל:							◊				יג:
ולא? והא גרנן למעשר	מתקיף לה רב ששת בריה דרב אידי:							◊				יג:
איזהו גרנן למעשר? הקשואין והדלועין משיפקסו, ושלא פקסו - משיעמיד ערמה.	דתנן:							◊				יג:
ותנן נמי גבי בצלים: משיעמיד ערמה.	[תנן]							◊				יג:
ואילו גבי שבת - העמדת ערמה פטור								◊				יג:

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < מעשה-story O </p>	<p> מימרא-statement ■ קושיא-challenge † שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■ </p>
--	---

מקרא-key:

ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא מאי אית לך למימר - מלאכת מחשבת אסרה תורה											◊	!
הכא נמי: מלאכת מחשבת אסרה תורה.												!
כיצד מולל?											◊	^
חדא אחדא	אביי משמיה דרב יוסף										◊	!
חדא אתרתי.	רב אויא משמיה דרב יוסף:										◊	!
כיון דמשני - אפילו חדא אכלהו נמי.	רבא:										◊	!
כיצד מנפח?											◊	^
מנפח מקשרי אצבעותיו ולמעלה.	רב אדא בר אהבה אמר רב:										◊	!
כיון דמשני - אפילו בכולה ידא נמי.	מחכו עלה במערבא:											†
מנפח בידו אחת ובכל כחו.	אלא אמר רבי אלעזר:										◊	!